

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: R. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem v Praze, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2013, č.j. MV-12663-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2013, č.j. MV-12663-5/SO/sen-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10.11.2012, č.j. OAM-9652-10/TP-2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), neboť nebyla dodržena nepřetržitost pobytu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu.

Žalobce v žalobě uvedl, že podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu se do doby pobytu započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu.

Žalobce pobývá na území počínaje od 29.3.2005 až dosud, což je více jak 8 let, a to na základě dlouhodobého víza, jak stanoví zákon. Období jeho nepřítomnosti na území ČR nikdy nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců, přičemž žalobce nesouhlasí ani s tím, že by ve svém souhrnu pobýval mimo území ČR po dobu celkem 359 dní, jak plyne z obsahu jeho cestovního dokladu. I po odečtení doby přesahující 10 měsíců, zbývá pouhých 59 dnů, které se nezapočítávají, takže výsledná doba pobytu splňuje podmínku předchozího nepřetržitého pobytu na území v délce 5 let. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se rovněž nezabývali otázkou přiměřenosti, jak bylo jejich povinností podle § 75 zákona o pobytu. Pozorným výkladem jazykovým i teleologickým lze bezpochyby z uvedeného ustanovení § 68 zákona o pobytu dovodit, že i v případě, kdy doba nepřítomnosti přesahuje 10 měsíců ve svém souhrnu, nemůže být do doby nezapočítávána celá, nýbrž pouze a jen v délce přesahující právě oněch zákonem stanovených 10 měsíců. Žalobce považuje rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné a v rozporu s ustanoveními § 3, § 36 odst. 3, § 64 odst. 2, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán se dostatečně nevypořádal s námitkami a návrhy na doplnění dokazování, jež žalobce učinil v písemném vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Zejména žalobce považuje za alarmující, že správní orgán I. stupně nevyhověl jeho žádosti o doplnění dokazování provedením ústního jednání, při kterém chtěl žalobce vysvětlit a doplnit skutkový stav o relevantní skutečnosti. Žalobce především popírá, že by pobýval mimo území České republiky tak často, jak dovozuje žalovaný z jeho cestovního pasu, neboť nebyla zaznamenána všechna vstupní a výstupní razítka. Některá období nepřítomnosti byla následkem objektivních zdravotních komplikací, resp. léčby ve zdravotnickém zařízení mimo Českou republiku, což chtěl žalobce prokázat při navrhovaném ústním jednání. Správní orgány porušily nejen právo žalobce na spravedlivý proces a zásadu materiální pravdy, ale i ustanovení § 49 správního řádu, neboť se ústní jednání jeví jako nezbytné ke splnění účelu řízení (dosažení spravedlivého rozhodnutí) a uplatnění práv účastníka. Ze samotných razítek cestovního dokladu bez jakéhokoliv dalšího důkazu nelze dovozovat, že se účastník řízení na území v předmětnou dobu nenacházel, přičemž jeho vstup či výstup nebyl v cestovním dokladu zaznamenán. Správní orgány výslovně odmítly zjišťovat důvody nepřítomnosti žalobce na území České republiky, což je v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu. Za pochybení rovněž žalobce považuje to, že nebyl dle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k odstranění pochybností, čímž mohl správní orgán předejít zamítnutí žádosti a realizovat tak svoji zákonnou povinnost vycházet účastníkům vstříc. Správní orgán rozhodl ve věci čistě formalisticky bez toho, aby blíže zkoumal a zabýval se tím, že žalobce žije na území České republiky od roku 2006 (správně 2005 – pozn. soudu), konzumuje účel svého pobytu, má zde zázemí a tráví zde naprosto podstatnou, resp. zcela většinovou část svého života za posledních 8 roků. Ve vztahu k zákazu formalistického přístupu státních orgánů poukázal žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Pl. ÚS 19/98, III. ÚS 150/99. Účel zákonného zakotvení podmínky nepřetržitosti pobytu zjevně sleduje společenský zájem na tom, aby pouze cizinci, kteří mají vytvořeno opravdové zázemí v České republice, mohli na základě své svobodné vůle svou integraci do společnosti pozvednout o pomyslný stupeň výše. Žalobou napadené rozhodnutí nelze označit jinak než za nepřiměřené a nepřezkoumatelné, neboť zdůvodněním přiměřenosti se správní orgán I. stupně zabýval příliš stroze a žalovaný vůbec, a to rozhodně nikoliv v rozsahu požadovaném ustanovením § 174a zákona o pobytu.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný k věci uvedl, že stanovil dobu, po

kterou žalobce pobýval mimo území České republiky na základě předloženého cestovního dokladu žalobce, který neprokázal, že by zaznamenané údaje nebyly pravdivé. Při posuzování splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu postupoval v souladu s ustanovením § 68 zákona o pobytu a čl. 4 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“). Doba pěti let nepřetržitého pobytu na území podle § 68 zákona o pobytu má bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Je irelevantní, že žalobce pobývá na území od 29.3.2005, neboť pro posouzení nepřetržitosti pobytu je rozhodné období od 22.5.2007 do 22.5.2012. Ze žalobcova cestovního dokladu vyplývá, že v této době žalobce opustil území na dobu celkem 359 dní, tedy ve svém souhrnu na více než zákonem tolerovaných 10 měsíců. Pokud jde o důvody, které by byly způsobilé zachovat nepřetržitost pobytu ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu, pak žalobce žádné konkrétní skutečnosti netvrdil. Jestliže žalobce tvrdí, že mu nebylo umožněno před správním orgánem I. stupně prokázat závažné důvody své nepřítomnosti, měl tak učinit v řízení odvolacím. Důvody své nepřítomnosti však neuvedl, přestože si této možnosti byl dobře vědom. V případě zamítnutí žádosti podle ustanovení § 75 odst. 1 zákona o pobytu správní orgány nemají povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí podle § 174 zákona o pobytu. Správní orgán nemá možnost na základě vlastního uvážení zvyšovat o další dny zákonem tolerovanou dobu nepřítomnosti na území. V daném případě činí doba, pro kterou není podmínka nepřetržitosti pobytu zachována, 59 dní. Žalovaný dále odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11, z něhož vyplývá, že z Listiny ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky, a proto napadeným rozhodnutím nemohlo dojít k porušení základních práv žalobce.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na podanou žalobu a setrval na dosavadních tvrzeních. Dále uvedl, že neuskutečnění ústního jednání nebylo v žalobou napadených rozhodnutích náležitě odůvodněno.

Žalovaný se z jednání soudu řádně omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třicet dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval procesními námitkami směřujícími k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a nenařizení ústního jednání.

Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vycházel při posuzování podmínky nepřetržitosti pobytu na území České republiky z cestovního dokladu žalobce

č. AX402576, který shledal jako věrohodný a dostačující doklad pro určení délky pobytu žalobce mimo území České republiky. Takto zjištěný skutkový stav považovaly oba správní orgány za dostatečný, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž se žalovaný a správní orgán I. stupně vyjádřili i k důvodům nenařízení ústního jednání, které spočívaly především v pasivitě žalobce, který mohl doložit potřebné důkazy o důvodech své nepřítomnosti, avšak neučinil tak a konkrétní závažné důvody ani netvrdil, a nebylo tedy důvodu nařizovat ústní jednání. Soud považuje skutkové i právní závěry žalovaného za dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné, jejich věcnou správnost se bude zabývat níže.

K námitce nenařízení ústního jednání je nutno poukázat na ustanovení § 49 odst. 1 věta první správního řádu, podle kterého bylo vedeno předmětné správní řízení, a které normuje: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.*“ Toto ustanovení blíže rozvádí zásadu písemnosti správního řízení, která je vyjádřena v ustanovení § 15 správního řádu a která spočívá v tom, že správní řízení je vedeno na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu. K zásadě písemnosti správního řízení je nutno podotknout, že v případech, kdy tak stanoví zákon nebo to vyžaduje povaha určitého úkonu, je tato zásada modifikována zásadou ústnosti, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání podle uvedeného ust. § 49 správního řádu.

V daném případě žádný zákon nestanoví povinnost nařídít v této věci ústní jednání, zbývá proto zabývat se otázkou, zda nařízení ústního jednání bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Účelem řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je bezpochyby rozhodnutí o této žádosti za skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Účastníku řízení musí být především dána možnost vyjádřit se k věci i prováděným důkazům.

Jak zdejší soud uvedl již dříve (srov. např. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 29.3.2012, sp. zn. 15 A 18/2010; rozsudek NSS ze dne 6.8.2013, sp. zn. 8 As 72/2012, www.nssoud.cz), to, zda se ve věci uskuteční ústní jednání, či nikoliv, zákonodárce vyjma případů, kdy tak stanoví zákon, ponechal na úvaze správního orgánu, jejíž rámec je vymezen v ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu. Správní orgány pak musí svou úvahu řádně zachytit do odůvodnění svého rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 22.5.2012. Přípisem ze dne 23.7.2012 byl žalobce vyrozuměn podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce svého práva dne 23.8.2012 využil tak, že se s podklady seznámil, avšak k podkladům rozhodnutí se nevyjádřil. V přípisu ze dne 5.9.2012 žalobce uvedl, že se správní orgán nijak nezabýval důvody, které vedly žalobce k pobytu mimo území České republiky a navrhl ústní jednání. Ústní jednání nepovažoval správní orgán I. stupně za potřebné a vydal rozhodnutí, jímž žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu zamítl. V odvolání se žalobce k nařízení ústního jednání konkrétně nevyjádřil ani neuvedl, co by mělo konkrétního přinést.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí i se k nim vyjádřit, měl možnost navrhnout důkazy a k věci se písemně vyjádřit. Vzhledem k tomu, že žalobce ani neuvedl k čemu, resp. k jakému uplatnění jeho práv by mělo ústní jednání sloužit, dospěl soud k závěru, že ústní jednání nebylo nutné k uplatnění práv žalobce a správní orgán I. stupně nebyl povinen ho nařídít, neboť nebylo

zřejmé, co by mohlo ústní jednání přinést. Soud proto shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

K námitce, že správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat k odstranění pochybností, soud uvádí následující. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64 správního řádu). Vzhledem k tomu, že žádost měla veškeré náležitosti ani neobsahovala jiné vady, které by bránily jejímu projednání, správní orgán I. stupně postupoval správně, když žalobce k doplnění žádosti nevyzýval. Za jinou vadu ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu nelze považovat možnou neúspěšnost žádosti, jako tomu bylo v projednávaném případě. Povinnost vyzvat žadatele o udělení trvalého pobytu v případě, že je správním orgánem zjištěno, že jeho pobyt přesahuje zákonem připuštěnou hranici, k tomu, aby tvrdil a doložil, že mu v přítomnosti na území České republiky bránily závažné důvody (viz níže ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu), nevyplývá ani z ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení, které zavazuje správní orgán poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné, se vztahuje toliko procesním právům a povinnostem.

Správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Přiměřenost poučení o hmotných právech znamená, že účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost se nadto váže pouze k úkonům správního orgánu (viz Vedral, J. Vedral, J. Správní řád. Komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, s. 77 - 79).

Z judikatury správních soudů vyplývá, že z ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu nelze vyvodit, že poučovací povinnosti správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. To samozřejmě neznamená, že by správní orgány o tomto právu poučovat nesměly. Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návod, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva (srov. rozsudky NSS ze dne 13.10.2010, sp. zn. 1 As 51/2010; ze dne 14.10.2010, sp. zn. 5 As 1/2010, www.nssoud.cz). Soud konstatuje, že žalobce byl dostatečně poučen o jeho procesních právech, přičemž poučovací povinnost ve vztahu k naplnění či nenaplnění podmínek pro udělení trvalého pobytu podle § 68 zákona o pobytu správní orgány nestíhala a lze tak uzavřít, že ani tato žalobní námitka není důvodná.

K použití cestovního dokladu jako důkazu ve správním řízení žalovaný poukázal ve svém rozhodnutí na ustanovení § 2 odst. 1 věta první zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních

dokladech (dále jen „zákon o cestovních dokladech“), které normuje, že cestovní doklad je veřejná listina opravňující občana k překračování státních hranic České republiky přes hraniční přechod, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázána. Cestovním dokladem občan prokazuje své jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, podobu, státní občanství České republiky (dále jen "státní občanství") a další údaje zapsané nebo zpracované v cestovním dokladu podle tohoto zákona.

K tomu je nutno uvést, že podle § 1 zákona o cestovních dokladech tento zákon upravuje vydávání cestovních dokladů státním občanům České republiky, jejich používání občany a vedení agendového informačního systému evidence cestovních dokladů a agendového informačního systému evidence diplomatických a služebních pasů.

Žalobce není občanem České republiky a zákon o cestovních dokladech se tak na něj a jeho cestovní doklad nevztahuje. Cestovní doklady cizinců upravuje ustanovení § 108 a násl. zákona o pobytu, přičemž za splnění určitých podmínek [srov. ustanovení § 108 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu] jsou i cestovní doklady cizinců uznány za veřejné listiny (srov. ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu). Podle ustanovení § 108 odst. 2 zákona o pobytu za cestovní doklad podle odstavce 1 písm. b) lze pro účely tohoto zákona uznat veřejnou listinu vydanou cizím státem za účelem cestování do zahraničí, pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území a lze z ní zjistit, a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti.

V daném případě však žalobce záznamy v cestovním dokladu nijak konkrétně nezpochybnil a tak ztrácí na významu hodnocení, zda je cestovní doklad žalobce veřejnou listinou, neboť i v případě pouhé listiny (nikoliv veřejné) se jedná o důkaz, z něhož lze vycházet při zjišťování skutkového stavu.

Ve věci však je nutno také poukázat na přímo aplikovatelné nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 562/2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), které v článku 10 odst. 1 ukládá členským státům povinnost cestovní doklady příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřovat otiskem razítka. Dle čl. 11 odst. 1 a 2 Schengenského hraničního kodexu není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě. Domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel. Této úpravě odpovídají i povinnosti Policie ČR zakotvené přímo v zákoně o pobytu cizinců (srov. např. ustanovení § 4 odst. 2 zákona o pobytu).

Bylo na žalobci, aby nabídl důkazy, že v jeho případě záznamy v cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, a tak vyvrátil v něm uvedené údaje. Žalobce se však o to ani nepokusil a nikdy konkrétně nespecifikoval, které údaje v cestovním dokladu a proč jsou nesprávné, ačkoliv je podle ustanovení § 52 správního řádu jeho povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Soud má tedy za prokázané, že dle cestovního dokladu žalobce pobýval mimo území České republiky 359 dní.

Podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu do doby pobytu podle odstavce 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

Žalobce dle žalobou napadeného rozhodnutí nesplnil podmínku spočívající v tom, aby období nepřítomnosti na území České republiky v průběhu po sobě jdoucích 5 let nepřesáhla ve svém souhrnu 10 měsíců.

Soud konstatuje, že nepřetržitý pětiletý pobyt na území je nezbytnou podmínkou, bez níž nelze povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 68 zákona o pobytu vydat. V případě nesplnění této podmínky nemá správní orgán jinou možnost než žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu zamítnout, aniž by mohl posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu.

Podle čl. 4 odst. 1 směrnice členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

Podle čl. 4 odst. 3 směrnice období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.

Nepřetržitý pobyt dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu je třeba chápat ve smyslu směrnice, tedy jako oprávněnou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že se dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, přičemž tento vztah může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území. Oprávněností pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomnost cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu však může být za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince (srov. rozsudek NSS ze dne 28.12.2011, sp. zn. 6 As 37/2011; rozsudek MS v Praze ze dne 19.1.2015, sp. zn. 5 A 267/2010, www.nssoud.cz).

Z uvedené právní úpravy včetně směrnice je patrné, že jako podmínka pro udělení trvalého pobytu je stanoveno, že cizinec musí pobývat na území České republiky nepřetržitě po dobu 5 let, přičemž za nepřetržitý pobyt se považuje pouze pobyt, kdy cizinec pobýval v této době 5 let mimo území České republiky po celkovou dobu kratší 10 měsíců, což však žalobce nesplnil, neboť tuto stanovenou dobu přesáhl o 59 dní. Jeho pětiletý pobyt od podání žádosti zpětně tak nelze považovat za nepřetržitý. Žalovaný a správní orgán posoudili uvedenou podmínku správně, přičemž zákon o pobytu jim v tomto směru nedává prostor pro

správní uvážení, a nemohou tak zákonné podmínky modifikovat. Na tomto místě soud konstatuje, že žalobce konkrétně ve správním řízení neuváděl závažné důvody ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu, natož aby je jakkoliv doložil, a neučinil tak ani v řízení před soudem.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová